

Каваленя Александр Дзмітрыевіч (21 лют. (5 сак.) 1895, в. Кашніцы Гродзенскага пав. — 27 жн. 1937), беларускі археолаг. У 1930 г. выявіў стаянку Гарадок ля в. Старыя Лаўкі, гарадзішча ля в. Чарэя.

Караткевіч Валянціна Браніславаўна (28 чэрв. 1934, с. Белаводскае Маскоўскага раёна, Кыргызстан — 28 лют. 1983), беларускі археолаг, гісторык. Кандыдат гістарычных навук (1965). Скончыла БДУ (1956). Працавала навуковым супрацоўнікам у Ашмянскім краязнаўчым і Брэсцкім гісторыка-краязнаўчым музеях, выкладчыкам Брэсцкага педінстытута. У 1969—1983 гг. старшы навуковы супрацоўнік Інстытута мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору АН БССР. У 1971 г. абследавала гарадзішча ля вёсак Гара, Грынькі, Дварэц, Малая Вядрэнь, Ясяноўка. Выявіла курган ля в. Антаполле. Абследавала курганы і курганныя могільнікі ля вёсак Аўсянікі, Васькаўшчына, Запружаны, Іванск, Пачаевічы, Труханавічы, Трылесіна.

Раманаў Еўдакім Раманавіч (30 жн. (11 верас.) 1855, мяст. Нова-Беліца, цяпер у межах Гомеля — 20 студз. 1922), беларускі археолаг, фалькларыст, этнограф, краязнавец, педагог. Правадзейны член Рускага географічнага таварыства (1886), Маскоўскага таварыства аматараў прыродазнаўства, антрапалогіі і этнаграфіі (1886), Маскоўскага археалагічнага таварыства (1890, чл.-карэспандэнт 1886), Віцебскага статыстычнага камітэта (1891). Адно з найбольш выдатных яго адкрыццяў — Люцынскі могільнік Віцебскай губ. (выявіў 293 пахаванні). Адкрыў помнік эпіграфікі XII ст. Барысаў камень. Даследаваў археалагічныя помнікі Падняпроўя і Пасожжа. Высвятляў дрыгавіцка-крывіцкае пагранічча. Даследаваў гарадзішча і Замкавую гару ў Магілёве, курганы ў Нова-Быхаве, Брусневічах, Лучыне Магілёўскай губ., у маёнтку Кахоўка Віцебскага пав. Вывучаў гарады Полацкай зямлі — Лукомль і яго манастыр. У 1882 г. абсле-

даваў курган ля в. Аўсянікі. У 1888 г. выявіў 2 курганы ў ваколіцах Лукомля і гарадзішча ля в. Чарэя. Выступаў у абарону помнікаў гісторыі і культуры Беларусі, асуджаў грабежніцтва скарбашукальнікаў. Шмат знаходак перадаў у Магілёўскі, Віцебскі, Віленскі музеі. Дзейнасць Раманава адзначана залатым і вялікім сярэбраным медалямі, дыпламамі навуковых таварыстваў.

Цягака Лідзія Іванаўна (н. 21 лют. 1937, г. п. Кампаніеўка Кіраваградскай вобл.), беларускі антраполог. Кандыдат гістарычных навук (1970). Скончыла Мінскі медыцынскі інстытут (1960). З 1969 г. у Інстытуце мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору АН Беларусі (з 1973 г. старшы, з 1986 г. вядучы навуковы супрацоўнік, з 1991 г. загадчык аддзела атрапалогіі і экалогіі).

Даследуе праблемы часовай і прасторавай зменлівасці морфафункцыянальных прыкмет людзей. Аўтар навуковых і навукова-папулярных прац, у тым ліку «Нарысаў па антрапалогіі Беларусі» (1976 г., з І. І. Салівон, А. І. Мікулічам). Займалася антрапалагічнымі даследаваннямі на Чашніччыне, вынікі якіх апісаны ў нарысах па антрапалогіі Беларусі.

Чарняўскі Міхаіл Міхайлавіч (н. 7 сак. 1938, в. Круці Мядзельскага раёна), беларускі археолаг. Кандыдат гістарычных навук. Даследуе матэрыяльную і духоўную культуру плямён каменнага і бронзавага вякоў паўночна-заходняй Беларусі, першабытнае мастацтва на Беларусі. У 1956 г. выявіў гарадзішча ля в. Ясяноўка.

Штыхаў Георгій Васільевіч (н. 14 ліп. 1927, в. Старая Беліца, цяпер Гомельскі раён), беларускі археолаг. Доктар гістарычных навук (1983), прафесар (1989). Скончыў БДУ (1956). З 1962 г. навуковы супрацоўнік, з 1981 г. заг. сектара, з 1988 г. заг. аддзела зон новабудоўляў, з 1993 г. заг. аддзела археалогіі і гісторыі Полацкай зямлі Інстытута гісторыі АН Бе-